

Arrest

nr. 145 401 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ENIS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u op 18 september 1966 geboren in Mezzin, Lataqia. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U heeft uw derde middelbaar afgerond. U sloot zich op zeventienjarige leeftijd aan bij de regerende Baathpartij. U had toen de rang van "nasir". U vatte uw verplichte legerdienst aan in het jaar 1984 bij de militaire inlichtingendienst ("Shobat el Mukhabaraat el Askaria"). U werd gekozen als chauffeur door "naqib" (Y.A.). Hij was het hoofd van de studiedienst van de Mukhabaraat. De studiedienst was verantwoordelijk voor het nader uitdiepen van het basisonderzoek opgesteld over een bepaalde persoon. Uw hoogste behaalde rang was "raqib". Uw opdracht bestond erin (Y.A.) naar de door hem gewenste bestemmingen te brengen. Verder moest u drughandelaars, valsmunters, mensensmokkelaars en andere criminelen vervoeren nadat ze ergens werden gearresteerd om ze over te brengen naar de gebouwen van de Mukhabaraat.

Uw verplichte legerdienst eindigde na twee en een half jaar. Uw hiërarchische overste wilde u echter op de dienst houden, iets wat u niet zomaar kon weigeren. Hoewel u dit aanbod als dwingend ervoer, bood het u ook het voordeel dat u werkzekerheid en maatschappelijk aanzien had. In totaal werkte u nog drie jaar langer voor de Mukhabaraat, meerbepaald tot einde 1991. U nam in deze periode ontslag omdat u uitgeput was. U klopte lange dagen en had slechts recht op korte pauzes. Na uw ontslag zou u nog verder in contact zijn gebleven met de verschillende afdelingen van de Mukhabaraat. Verschillende contactpersonen zouden u op regelmatige basis hebben benaderd wanneer ze achtergrondinformatie nodig hadden over personen die u uit uw omgeving kende.

In 1992 zou u naar Aleppo verhuisd zijn waar u als taxichauffeur werkte tussen Aleppo en Beiroet (Libanon). In 1996 stuurde u uw vrouw en kinderen terug naar het dorp Mezzin, waar u ondertussen een huis had laten bouwen. In deze periode leerde u (M.Z.) kennen, een man die de machines van failliete bedrijven opkocht zowel binnen als buiten Europa. In de periode van 1998 tot en met 2005 zou u voornamelijk in Turkije hebben gewoond omdat u daar in opdracht van (M.Z.) contracten ging afsluiten. Elke maand ging u op bezoek bij uw familie in Mezzin. In 2005 promoveerde u tot de rang van "adou amil". Deze promotie gebeurde op basis van anciënniteit en na het succesvol afleggen van een examen met betrekking tot uw kennis over de Baathpartij. Eén keer in de maand vergaderden jullie op het niveau van het dorp. Het was de bedoeling om tijdens deze vergaderingen problemen in het dorp op te lossen. In het geval van ernstige feiten werden er rapporten opgemaakt en doorgegeven aan het districtshoofdkwartier. Eén keer in de drie maanden woonde u een vergadering bij op districtsniveau in el Haffe onder leiding van de "rais el Shoba", (A.M.).

Na 2005 begon u te werken als chauffeur. U had uw eigen vrachtwagen gekocht en vervoerde stoffen en dergelijke van de haven van Lataqia naar de textielbedrijven van (M.). In april 2011 vertrokken jullie naar Lataqia omwille van de schermutselingen tussen de opstandelingen en de overheid in Kensaba, waarbij onder andere het kantoor van de burgerlijke stand werd vernield. In mei 2011 zijn er opstandelingen uw huis binnengevallen. Ze hebben heel de inboedel vernield. Uw neef werd gevraagd waar u was. In oktober 2011 werd u gedurende vier uur vastgehouden aan de grens met Beiroet. Er was een reisverbod tegen u uitgevaardigd omdat men u terug wenste in te lijven bij de militaire veiligheidsdienst. Aangezien u het hoofd van de patrouille kende, liet deze u gaan. Aan de grens met Turkije werd u een tweede maal tegengehouden. Ditmaal werd uw paspoort afgenomen door de politieke veiligheidsdienst die het naar de militaire veiligheidsdienst heeft opgestuurd. In november 2012 is uw echtgenote (S.F.) (OV 7.632.079 en CG 12/23265) uit het land vertrokken samen met de kinderen. U bleef achter in Lataqia. Uw echtgenote vroeg op 28 december 2012 in België asiel aan en kreeg op 14 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U reisde naar Jeleda waar u gedurende zeventien dagen bleef. Uw moeder, nichten en neven verblijven eveneens daar. U heeft er iemand leren kennen die u naar België kon brengen. U ging samen met de smokkelaar naar de luchthaven van Anthakiyah (Turkije) en vandaar verder naar Istanbul. U reisde met een vals paspoort op naam van 'Georges'. Vanuit Istanbul zette u de reis verder naar Brussel. U kwam op 9 of 10 september 2013 aan in België en vroeg op 11 september 2013 asiel aan. Uw schoonvader werd reeds verschillende keren aangesproken. Hij werd gevraagd uw verblijfplaats te communiceren. Uw schoonvader zei echter dat hij u niet kende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie neer van de eerste twee pagina's van uw paspoort (geldig van 2 juni 2011 tot 1 juni 2017), een origineel familieboekje, een origineel rijbewijs, een origineel bewijs dat u voor de militaire inlichtingendienst werkte, een origineel uittreksel uit het familieregister en een origineel uittreksel in verband met uw huwelijk.

B. Motivering

Uit uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) blijkt dat u door de oppositie gezocht werd omdat ze wisten dat u bij de Mukhabaraat werkte. Ze wilden u dood of levend, zo verklaarde uzelf (zie gehoorverslag CGVS 31 januari 2014, p. 20 en 21). U had in het verleden geen goede relatie met de andere dorpingen opgebouwd. De patrouilles van de Mukhabaraat stopten steeds aan uw huis om u te begroeten. Ze informeerden bij u over uw dorpsgenoten. Als gevolg van de huidige burgeroorlog staan de Syrische autoriteiten niet meer sterk in uw dorp en uw dorpsgenoten probeerden van deze gewijzigde situatie gebruik te maken om wraak op u te nemen (zie gehoorverslag CGVS 31 januari 2014, p. 21). Uw huis werd in mei 2011 binnengevallen en u bent hierna naar Lataqia gevlucht, een plaats waar de opstandelingen niet komen (zie gehoorverslag CGVS 31 januari 2014, p. 21 en zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vraag 52). U kon echter ook geen bescherming bekomen van de Syrische autoriteiten omdat u anders vreesde te zullen worden ingeschakeld als reservist in het kader van de huidige burgeroorlog (zie gehoorverslag CGVS 31 januari 2014, p. 23 en zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 50 en 51).

Uit uw gedetailleerde en spontane verklaringen en de bewijsdocumenten die u voorlegt blijkt dat uw profiel als geloofwaardig kan worden beschouwd. Gezien deze geloofwaardige verklaringen en het

bewijsstuk die u voorlegt en de meerdere rapporten en mediaberichten over vergeldingsacties en mensenrechtenschendingen die door het FSA en andere opstandelingen worden gepleegd tegen Syriërs die werkzaam zijn voor de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten moet worden vastgesteld dat u een terechte vrees voor vervolging dient te koesteren in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst (zie ook 'international protection considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic', update II, van UNHCR, toegevoegd aan het administratief dossier).

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiendossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

U verklaarde van 1985 tot einde 1991 te hebben gewerkt bij de militaire inlichtingendienst of de 'Shobat el Mukhabaraat el Askaria' (zie gehoorverslag CGVS 31 januari, p. 4 en zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 23 en 24). Diverse rapporten en publicaties tonen aan dat de Syrische veiligheidsdiensten en inlichtingendiensten, waaronder de militaire inlichtingendienst, zich zowel vóór als tijdens de opstand tegen het regime schuldig hebben gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Praktijken zoals willekeurige arrestaties, foltering en het doden van ongewapende demonstranten worden tot op heden door alle veiligheids- en inlichtingendiensten toegepast. Informatie over het optreden van onder meer de Syrische veiligheidsdiensten werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie o.a. COI Focus Syrië veiligheidsdiensten).

U zou aanvankelijk in het kader van uw legerdienst hebben gediend bij de militaire inlichtingendienst. Omdat men evenwel tevreden was over u zou men uw legerdienst twee keer hebben verlengd (zie gehoorverslag CGVS 6 mei, vraag 25-27). U lichtte toe dat uw verlenging enerzijds een element van dwang inhield. Het verzoek tot verlenging werd immers ingediend door het hoofd van uw dienst en volgens uzelf kon men een verzoek afkomstig van uw hiërarchisch meerdere niet zomaar weigeren. Anderzijds was het ook uw vrije keuze om langer voor de militaire inlichtingendienst te werken. Het kwam u immers goed uit aangezien u dan werkzekerheid had. U kon zelfstandig functioneren op de dienst. U voelde er zich goed, was zelfzeker en kon op verschillende ministeries uw gang gaan (zie gehoorverslag CGVS 6 mei, vragen 28-29). In 1991 zou u besloten hebben uw ontslag in te dienen. U lichtte toe dat het werk op de dienst u had uitgeput. U moest immers lange dagen kloppen. U had enkel 's middags een korte pauze en vaak diende u ook 's nachts op het werk te blijven (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vraag 30).

U werd gevraagd welke reputatie de militaire inlichtingendienst heeft. Eerst ontweek u de vraag maar vervolgens verklaarde u dat de Syriërs schrik hadden van de inlichtingendiensten en dus ook van de militaire inlichtingendienst. U liet onder andere optekenen: "men was bang van ons. Als iemand werd opgepakt en werd overgebracht naar onze dienst, dan heeft die echt moeilijkheden. Onderweg naar het gebouw van de militaire inlichtingendienst wordt de arrestant meer dan 20 keer geslagen en geschopt. De militaire inlichtingendienst is rechtvaardig, maar binnen de dienst zelf wordt je mishandeld. Men weet heel goed dat als je binnen het gebouw bent, je echte moeilijkheden hebt: je moet er rekening mee

houden dat je er als gehandicapte naar buiten gaat. Mensen worden geslagen en ze worden naar de kelder gebracht overgebracht. Ze zien het licht niet ze zijn volledig geïsoleerd van de wereld" (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 64-66). Er werd vervolgens door het CGVS gepeild of u op de hoogte was van deze wanpraktijken binnen de militaire inlichtingendienst op het moment dat u toetrad. U verklaarde als zeventienjarige hiervan niet op de hoogte te zijn. U lichtte toe dat men op die leeftijd bij de Mukhabaraat wilde dienen omdat men dan een pistool ter beschikking kreeg en omdat men zich dan stoer kon gedragen. U werd gevraagd wanneer u wel het inzicht verwierf over de gangbare praktijken binnen de militaire inlichtingendienst. U antwoordde dat dit na ongeveer anderhalf jaar dienst was. Omstreeks die periode zou men u meer zijn beginnen vertrouwen. U kreeg immers toegang tot alle vleugels van het gebouw. Men had in de tussentijd uw loyaliteit ten aanzien van de dienst getest. Dit kwam er onder andere op neer dat u uw mond diende te houden en geheimhouding in acht diende te nemen als u werd geconfronteerd met praktijken waarbij gevangenen onrecht werd aangedaan (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 68-71). U gaf aan dat u regelmatig getuige bent geweest van ondervragingen door officieren waarbij gevangenen het voorwerp uitmaakten van folterpraktijken. Naar eigen zeggen zou u hier louter bij aanwezig geweest zijn en zou u zelf nooit het bevel hebben gekregen van uw hiërarchisch meerdere om zelf geweld toe te passen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 73-79). U verklaarde verder regelmatig betrokken te zijn geweest bij arrestatieacties. In de zes jaar dat u heeft gediend bij de militaire inlichtingendienst zou dit in totaal ongeveer 20 à 30 keer zijn gebeurd. Meestal waren het criminelen die werden gearresteerd, maar soms ook politieke tegenstanders van het Syrische regime, zo zegt u (zie gehoorverslag CGVS, vragen 84-89). Op de vraag of u wist wat er gebeurde met de mensen die werden gearresteerd, gaf u volgend antwoord: "de arrestanten moeten ermee rekening houden dat ze lang 'bij ons' zullen blijven. Tussen elke ondervraging passeerde er 5 à 6 maanden. Ze kregen eten en drinken, maar alles hing af van de officieren en op een gegeven moment word je overgebracht van een militaire gevangenis naar een burgerlijke gevangenis en dan wordt je dossier overgemaakt aan de rechter en die gaat je dan bestraffen". Op de vraag of de arrestanten sowieso werden onderworpen aan folterpraktijken antwoordde u dat dit het geval was.

U werd er vervolgens mee geconfronteerd dat u als chauffeur van de militaire inlichtingendienst uw aandeel heeft gehad in het tot stand komen van deze folterpraktijken die werden toegepast op de arrestanten. U leverde immers een materiële bijdrage door deze arrestanten over te brengen van de plaats waar ze werden gearresteerd naar de plaats waar ze werden gefolterd.

U antwoordde hierop dat u de bevelen die u waren opgelegd, diende uit te voeren en dat u deze niet kon weigeren. Op de vraag waarom u dan in totaal zes jaar heeft gediend voor de militaire inlichtingendienst en waarom u al niet veel eerder dan einde 1991 uw ontslag had ingediend zeker toen u, na ongeveer anderhalf jaar dienst, zich ten volle bewust was geworden van de wanpraktijken binnen de dienst, lichtte u toe dat u geen alternatief had dan verder te blijven werken voor de militaire inlichtingendienst. U kon immers ergens anders geen job vinden. U had ook geen kapitaal om een eigen zaak op te starten en u had niets geërfd van uw vader. U bevestigde dat u aldus uit louter opportunistische redenen, meerbepaald om financiële redenen, besloot verder te blijven werken voor de militaire inlichtingendienst (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 95 en 96). Op de vraag of u nu spijtgevoelens koestert met betrekking tot de keuze die u destijds had gemaakt, namelijk om uit louter opportunistische redenen verder te blijven werken voor een dienst die zich op grote schaal schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen, liet u optekenen er in beginsel geen spijt over te hebben. U lichtte verder toe dat uw werkervaring bij de militaire inlichtingendienst gedurende 6 jaar u veel contactpersonen had opgeleverd. Bovendien zou uw maatschappelijke status er enorm door gestegen zijn. U voegde eraan toe een hoge positie te hebben bekleed binnen de Syrische maatschappij als gevolg van deze werkervaring (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 97 en 98). Na uw ontslag bij de militaire inlichtingendienst bleef u contact behouden met uw sociaal netwerk dat u had uitgebouwd als gevolg van uw werk binnen de militaire inlichtingendienst. Als er problemen waren met een persoon van uw dorp, werd onder andere u eerst benaderd door leden van de militaire inlichtingendienst om meer informatie te verschaffen. U verklaarde weliswaar nooit met rust te zijn gelaten door de leden van de militaire inlichtingendienst en ook nooit concrete informatie te hebben verschaft over uw dorpsgenoten, waarmee u leek te insinueren deze regelmatige contacten met de leden van de militaire inlichtingendiensten als ongewenst te beschouwen, maar even later voegde u er duidelijk aan toe deze contacten wel degelijk doelbewust te hebben onderhouden omdat dit u nu eenmaal enorm vooruit hielp (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 99-103). U gaf even later het voorbeeld van een vergunning die u wilde bekomen voor het bouwen van uw appartement. Omdat u uw arbeiders verder liet bouwen dan hetgeen u bij vergunning was toegestaan, werden de werken stilgelegd door de lokale burgemeester en de politie. U nam contact op met uw vroegere baas bij de militaire inlichtingendienst. U legde hem de situatie uit. Deze nam vervolgens contact op met de lokale vertegenwoordiger van de militaire inlichtingendienst die op zijn beurt druk uitoefende op de burgemeester. Na een paar telefoontjes kon u uw arbeiders diezelfde dag nog laten verder werken (zie

gehoorverslag CGVS, vraag 109). Uit deze verklaringen blijkt aldus heel duidelijk dat u niet de minste spijtgevoelens koestert over de periode dat u voor de militaire inlichtingendienst heeft gewerkt. U blijkt integendeel uit louter opportunistische redenen altijd contact te hebben behouden met de leden van uw vroegere werkgever. Het hielp u vooruit in het maatschappelijke leven en het gaf u enorm veel status. Tekenend in dit verband is dat u verklaarde zichzelf als één van de meest invloedrijke personen van uw dorp te beschouwen en dat u in feite meer macht had dan de burgemeester van uw dorp (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 112 en 113). U liet nog optekenen alles te kunnen bereiken in het leven en nooit moeilijkheden te hebben ondervonden in het dagdagelijkse leven (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vraag 116). Deze verklaringen van uzelf verhullen nauwelijks een zekere trots over hetgeen u destijds had bereikt in de Syrische maatschappij.

In de marge weze nog het volgende opgemerkt: u verklaarde tijdens het gehoor van 6 mei 2014 dat de mensen uit uw dorp over het algemeen wisten dat u had gewerkt voor de militaire inlichtingendienst en ook dat u nog contact behield met uw vroegere werkgever. Omdat u eerder tijdens het gehoor had verklaard dat de gewone Syriër schrik heeft van mensen die voor de militaire inlichtingendiensten werken (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vraag 65), werd opgemerkt of hieruit dan kon worden afgeleid dat de mensen in uw dorp schrik hadden van u. U ontkende dit. U werd er op gewezen dat u tijdens het gehoor van 31 januari 2014 nochtans uitdrukkelijk had verklaard dat de mensen uit uw dorp wel degelijk schrik hadden van u (zie gehoorverslag CGVS 31 januari 2014, p. 22). U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u eerder bekend stond als een sociaal en hulpvaardig iemand. U voegde er nog aan toe dat naar aanleiding van de Syrische opstand de meeste dorpsgenoten zich tegen u hadden gekeerd. Het is echter onbegrijpelijk dat mensen die u vanuit uw directe omgeving persoonlijk hebben gekend, zich massaal tegen u zijn beginnen keren na de Syrische revolutie, als u werkelijk zo'n aimabel en geliefd persoon in het dorp zou zijn geweest. Er rijzen sterke vermoedens dat het beeld dat u van zichzelf ophangt niet overeenstemt met de werkelijkheid en ook dat u uw aandeel in de hierboven beschreven wanpraktijken die werden toegepast in het kader van de militaire inlichtingendienst heeft trachten te minimaliseren. Uw antwoord als zou de lokale bevolking zich massaal tegen u hebben gekeerd omdat u op materieel vlak welstellend was, kan niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS 6 mei 2014, vragen 105-109). Onvermijdelijk zal uw reputatie als voormalig medewerker van de militaire inlichtingendienst hierin een betekenisvolle rol hebben gespeeld. Het is ook een feit dat (ex-) medewerkers van de inlichtingendienst konden genieten van een goed loon en interessante materiële voordelen. Ongetwijfeld gaan uw rijkdom en uw loopbaan bij de inlichtingendienst hand in hand en is het zeer onjuist te stellen dat het één niks met het andere heeft te maken.

U verwijst zelf naar een element van dwang dat op u werd uitgeoefend namelijk toen uw hiërarchisch overste u vroeg om voor de dienst te blijven werken. U gaf aan dat men dit niet zomaar kon weigeren. Deze door u aangehaalde verschoningsgrond neemt uw individuele verantwoordelijkheid evenwel niet weg. U bleef immers uw werk tot 1991 verder doen en ook na uw ontslag in 1991 bleef u profiteren van de gunsten die uw eerdere carrière voor de militaire inlichtingendienst met zich meebrachten. Zoals hierboven reeds gesteld, onderhield u doelbewust uw contacten bij de militaire inlichtingendienst omdat u dit aanzien, macht en voordelen opleverde. Deze opportunistische houding getuigt allerm minst van spijtgevoelens over uw jarenlange loopbaan bij de militaire inlichtingendienst.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u medeverantwoordelijk bent voor de mensenrechtenschendingen die begaan werden tegen de tientallen personen aan wiens arrestatie u meewerkte en die werden overgemaakt aan de Syrische veiligheidsdiensten. Uw hulp bij de arrestatie en uitlevering van deze personen was wezenlijk en faciliteerde de nadien begane mensenrechtenschendingen. U besepte ten volle welk lot deze uitgeleverde personen ondergingen maar desondanks bleef u dit werk verder doen, dit uit louter opportunistische redenen. U had de morele keuzevrijheid om ontslag te nemen van uw werk. Desondanks bleef u uw werk verder uitoefenen tot u pas in 1991 zelf ontslag nam. U heeft aldus gedurende jaren een vrijwillige en substantiële bijdrage geleverd aan de wijdverspreide mensenrechtenschendingen die op grote schaal begaan werden in het kader van het Syrische regime. Bovendien kaderden deze acties in een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking, waarvan voorheen én heden sprake is in Syrië.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of dat u zich heeft proberen te onttrekken aan de taken die u werden opgedragen.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt vooreerst dat vastgesteld moet worden dat er sprake is van een terechte vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar Syrië, gelet op het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn alsook gelet op het overgemaakte bewijsstuk en de rapporten en mediaberichten. Dit element van de bestreden beslissing kan door verzoeker worden bijgetreden.

2.1.2. Verzoeker citeert artikel 57/6, 5°, artikel 55/2 en artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1, F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

De kern van zijn asielaanvraag berust op de vrees om wegens zijn verleden bij de militaire veiligheidsdienst te worden gedood door de rebellen en op de vrees om door de Syrische autoriteiten te worden gerekruteerd als agent van de inlichtingendienst.

Verzoeker wijst erop dat zijn werk voor de veiligheidsdienst reeds dateert van meer dan 20 jaar geleden. Dit blijkt ook duidelijk uit de beslissingen van het CGVS inzake zijn echtgenote en zijn dochter, waarin gesteld wordt dat het niet aannemelijk is dat hij hiervoor meer dan 20 jaar na datum nog zou worden geviséerd. De beslissingen inzake zijn echtgenote en dochter stemmen niet overeen met de motivering van de bestreden beslissing aangezien in deze beslissingen wordt gesteld dat verzoekers werk bij de inlichtingendienst niet van die aard is om te vrezen voor vervolging. Hij was immers slechts chauffeur en dit meer dan 20 jaar geleden. Verzoeker citeert voorts enkele van zijn gezegden bij het CGVS waaruit blijkt dat hij slechts chauffeur was, niet actief deelnam aan arrestatieacties en geen vuurwapen gebruikte.

Verzoeker gaf aan dat hij dit werk stopzette omdat hij het beu was om zoveel dingen te zien en hij het niet meer wilde doen. Verder mocht hij niet zonder meer vertrekken na het vervullen van zijn dienstplicht omdat hij over bepaalde kwaliteiten beschikte en hij een verzoek van zijn hiërarchische meerdere niet zonder meer kon weigeren. Ontslag nemen was niet vanzelfsprekend en het is niet enkel op basis van opportunistische redenen dat verzoeker doorzette en ontslag nam.

Verzoeker kreeg nooit het bevel om zelf geweld toe te passen. Zijn aanwezigheid bij de ondervragingen kan worden verklaard doordat afwezigheid zou kunnen leiden tot argwaan. Verzoeker verklaarde dat men niet zomaar kon weigeren indien zulke zaken voorvallen.

Verzoeker citeert de vraagstelling en zijn antwoord bij het CGVS wanneer hij werd geconfronteerd met zijn aandeel in het tot stand komen van de folterpraktijken. Hij volgde bevelen op die hij niet kon weigeren. Bovendien is het geweld, zoals reeds hoger werd aangegeven, één van de redenen waarom hij de veiligheidsdienst verliet. Hij heeft dus niet wetens en willens aangezet tot of deelgenomen aan mensenrechtenschendingen. Zijn betrokkenheid was *nihil* en bestond louter uit het vervoeren van personen, en dit onder uitdrukkelijke instructies die hij niet kon weigeren.

Ook de latere contacten die hij onderhield met de inlichtingendienst zijn niet van die aard dat zij wijzen op een aandeel in de schending van mensenrechtenschendingen. Hij onderhield deze omdat men in Syrië niet weet wat er allemaal kan gebeuren. Een protectionistische houding is niet gelijk te stellen met het wetens en willens faciliteren van mensenrechtenschendingen. De motivering dat hij doelbewust contacten onderhield om macht, aanzien en voordelen te bekomen kan niet overtuigen.

Verzoeker gaf aan dat de mensen van zijn dorp mogelijk bang waren omdat zij dachten dat hij informatie doorspeelde aan de inlichtingendienst. Dit was echter niet het geval en hij verklaarde tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk geen geld te hebben ontvangen van en geen informatie te hebben doorspeeld aan de inlichtingendienst. Verzoeker is formeel dat hij eerder werd gerespecteerd dan gevreesd. Het CGVS leidde uit zijn verklaringen ten onrechte af dat hij van mening was dat de lokale bevolking zich massaal tegen hem keerde omwille van zijn rijkdom. Het gaat om mensen van het dorp die zich aansloten bij de rebellen en hem zoeken omwille van zijn verleden bij de militaire veiligheidsdienst.

Verzoeker concludeert in hoofddorde dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, zich nooit schuldig maakte als dader of medeplichtige aan mensenrechtenschendingen en de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven en bijgevolg moet worden erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.

In ondergeschikte orde beroept verzoeker zich op subsidiaire bescherming. Hij heeft zich nooit schuldig gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Bijgevolg zou het niet toekennen van subsidiaire bescherming strijdig zijn met de beslissingen die werden genomen ten aanzien van zijn echtgenote en zijn dochter, die beide subsidiaire bescherming kregen. Het hoeft geen uitvoerig betoog dat de algemene situatie in Syrië heden precair en onstabiel is.

2.1.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij het verzoekschrift: de gehoorverslagen van het CGVS, de vragenlijst van het CGVS en de verklaring van de DVZ die zich reeds in het administratief dossier bevinden (bijlagen 2-5), de beslissingen die het CGVS nam ten aanzien van zijn echtgenote en zijn dochter (bijlagen 6-7) en landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Syrië (bijlagen 9-11).

2.2.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verweerder het door verzoeker aangevoerde profiel en feitenrelaas niet betwist. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoekers profiel, gelet op zijn gedetailleerde en spontane verklaringen en de bewijsdocumenten die hij voorlegt, als geloofwaardig kan worden beschouwd. Gezien verzoekers geloofwaardige verklaringen, het bewijsstuk dat hij voorlegt en de rapporten, de mediaberichten en de informatie van UNHCR in het dossier, stelt verweerder vast dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad ontwaart in het dossier geen gegevens die leiden tot een andere oordeelsvorming. Aldus dient te worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Waar verweerder vervolgens overgaat tot het toetsen van verzoekers asielmotieven en verklaringen aan artikel 1, F. van voormeld verdrag en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en concludeert dat verzoeker overeenkomstig voormelde artikelen en artikel 55/4 (a) van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van zowel de bescherming onder het Verdrag van Genève als de subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat, opdat een persoon zou vallen onder de in voormelde artikelen bepaalde uitsluitingsgronden, er ernstige redenen moeten zijn om te veronderstellen dat deze persoon een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is.

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.18).

Om tot de toepassing van de voormelde artikelen te besluiten houdt de Raad rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst en de impact van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, en dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Gelet op de verregaande gevolgen die een uitsluiting met zich meebrengt en zoals eveneens wordt beklemtoond door UNHCR, moet artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 daarbij restrictief worden toegepast.

Dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekers activiteiten voor de militaire inlichtingendienst van 1985 tot 1991 niet vallen onder de uitsluitingsclausule in artikel 1, F van het voormelde Verdrag.

Verzoeker trad in het kader van zijn verplichte legerdienst in dienst van de militaire inlichtingendienst. Na het verlopen van deze legerdienst, twee en een half jaar later, bleef verzoeker nog slechts een drietal jaren in dienst van de militaire inlichtingendienst. Verzoeker maakte daarbij bovendien duidelijk gewag van een element van dwang. Hij werd door zijn directe oversten onder druk gezet om bij deze dienst te blijven werken en kon dit moeilijk weigeren. Hoewel dit blijkens zijn verklaringen geenszins evident was, nam hij vervolgens ontslag in 1991. Uit zijn verklaringen blijkt in dit kader dat zijn gewetensbezwaren bij de praktijken waaraan zijn dienst zich bezondigde daarbij weldegelijk een voorname rol speelden en dat hij, in tegenstelling met wat verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen, niet louter omwille van vermoeidheid zijn dienst verliet. Ondanks dat men hem nog maandenlang aan het lijntje hield en hem allerlei interessante voordelen aanbood, verliet hij zijn dienst. Verzoeker klom gedurende de jaren waarin hij werkzaam was voor de militaire inlichtingendienst nooit hoger op dan de rang van 'raqib' en trad gedurende zijn korte carrière binnen deze dienst, ook wanneer hij deelnam aan arrestatieacties, louter op als chauffeur. Hij verklaarde duidelijk dat hij daarbij nooit geweld heeft gebruikt, dat hij nooit heeft geschoten en dat hij dit niet had gekund. Tevens gaf hij aan dat hij net ontslag nam om te vermijden bij zulke praktijken betrokken te zullen worden. Er zijn in het dossier geen elementen voorhanden die toelaten te twifelen aan de voormelde verklaringen (gehoorverslag CGVS van 31 januari 2014, p.4, 17-18, 20; gehoorverslag CGVS van 6 mei 2014, nrs.26-29, 30-32, 72-85).

Gelet op zijn verklaringen inzake zijn profiel, carrière en activiteiten, die door verweerder niet worden betwist, kan aan verzoeker aldus als chauffeur geen individuele verantwoordelijkheid worden aangewreven die inhoudt dat hij een substantiële bijdrage zou hebben geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte. Een materiële bijdrage – in casu als chauffeur - aan het regime of diens repressieve onderdelen impliceert niet noodzakelijk een substantiële bijdrage aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

Dat hij na zijn ontslag nog contacten onderhield met zijn voormalige dienst en hen achtergrondinformatie verschaft over bepaalde personen in zijn omgeving, en dit uit opportunistische en protectionistische overwegingen (gehoorverslag CGVS van 6 mei 2014, nrs.99-109), kan, te meer daar uit zijn verklaringen nergens kan worden afgeleid dat hij aan deze dienst informatie zou hebben verschaft die voor deze personen schadelijk zou zijn geweest, ook geheel niet volstaan om aan te tonen dat er ernstige redenen voorhanden zijn om in hoofde van verzoeker te veronderstellen dat hij een substantiële bijdrage zou hebben geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat verzoeker nooit een hoge rang heeft bekleed binnen de Baathpartij. Hij kende binnen deze partij nooit een rang die hoger was dan Adou Amil en werd slechts tot deze rang gepromoveerd in 2005 (gehoorverslag CGVS van 31 januari 2014, p.12).

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS